

□□□□CKKP :: Svoboda Otto, MuDr.□□□□□

□

Převzato z knihy 70 let ČKK.

Doc. MUDr. Otto Svoboda, CSc.: Vzpomínka na ČKK.

Svou filmovou zповěď se vzpomínkou na blahé doby v ČKK musím začít tak říkajíc od Adama. S druhou dcerou přišla do rodiny první kamera. Počet dcer se ustálil na třech, počet klasických kamer (postupně) překročil číslo 10. Poslední z nich, Canon 1014 chovám s pietou ve vitríně v sousedství přibližně 60 krabic s filmy rodinnými,

soutěžními i odbornými.

Svůj první dětský film jsem "stříhal" s kamerou podle vteřinového scénáře, abych se vešel do plánovaného hudebního doprovodu. O tom, že se dá film stříhat a lepit jsem tehdy neměl představu. Pak přišel pokus o výukový film z mé stomatologické profese - formát normál 8 se ukázal být naprosto nedostačující. Naději poskytl až koncem šedesátých let nástup superosmičky - získal jsem jednu z prvních přivezených na Interkameru - a nutnost zvládnout techniku mě přivedla přes kurzy ve smíchovském Národním domě za Pepou Brožem do ČKK.

Vzhlížel jsem tam s úctou ke "starým bardům", zejména šestnáctkářům a byl to právě jeden z nich - dr. Krekule, který se po shlédnutí mého rodinného filmu na volném večeru nabídl, že mi poradí se stříhem. Byl to vlastně můj první "komponovaný" film o mém otci zahrádkáři, v němž jsem využil kreseb z Čapkova "Zahradníková roku" k zachycení typických situací v rodinné zahrádce. Film jsem přihlásil do Benátek na "dokument". Mladý porotce prohlásil, že "takhle se Čapek filmovat nedá" (ušlo mu, že jde o "rodiňák"), stříhač pan Dobřichovský milosrdně konstatoval, že je to dobrý materiál pro stříhačský stůl. První mě neodradil, druhý mě získal. A už jsem v tom byl až po uši. Neexistoval čtvrtěk bez ČKK.

Brzy mě "Objektivy míří na Telč" převedly z juniorů do seniorů, ba i do dalších kol až do celostátního v Plzni a na festival do San Feliu, ve Španělsku..Tím jsem se profiloval jako dokumentarista, i když mi nedalo, abych do toho nezapletl nějakou poezii nebo alespoň hudbu.Nevyhýbal jsem se občas ani jiným žánrům, ale dokument mi byl nejbližší, už proto, že trochu souvisel s mojí druhou ctížádostí, natáčet výukové filmy. Těch byla pěkná řádka, ale to souvisí se "zdravotnickým amatérským filmem", nikoliv s ČKK.

A tak se vracím k osvědčeným dokumentaristům Františku Šmídovi a Bedřichu Priclovi. V Trojické nás obvykle bylo vidět pohromadě, ale setkávali jsme se dosti často i doma. Já jsem byl proti nim "Benjamínek", přesto naše porady a vzájemné kritiky byly otevřené a zejména pro mne velice přínosné.

V ČKK jsme také reprezentovali. Na krajských a celostátních kolech, v Rychnově, na Unice, v rakouském Veldenu, v Bulharsku, španělském San Feliu... Nehledě k tomu, že Šmídovy obrázky ze staré Prahy a Priclovy dokumenty z jejího bourání či stavění mostů zůstanou prostě památkou pro další generace. Bylo nejvýše prozíravé, že řada těchto filmů byla soustředěna ve státním archivu.

Já se ovšem přiznám, že jsem nikdy nepatřil k soutěžním "matadorům" a sběratelům cen. Účast v Rychnově či jiných místech pro mě byla spíše společenskou událostí a příležitostí k setkání s přáteli a "spřízněnými dušemi". Naopak, klubové soutěže, včetně té "mini", jsem bral trochu jako povinnost.

Poněkud jiné to bylo na Festivalu zdravotnických filmů. Tam jsme byli více zainteresováni, protože vítězné filmy byly "profesionalizovány" a mohly doplnit naše chybějící výukové pomůcky. Těch našich jsme bohatě využívali.

Leč ČKK nežil pouze filmem, čilý byl život společenský a nenápadný František Šmíd byl v té době jedním z jeho pilířů, jako organizátor vánočních a předsilvestrovských večerů, na něž vlastnoručně napekl i cukroví. Ani mě nebyla tato parketa cizí, a tak jsem s ním nejednou spolupracoval autorsky či jako konferenciér za hudební asistence Slávka Vlasatého. Známostou písní "Koleda, koleda..." jsme si rýpli do leckterého domácího

filmaře. Záznam jednoho z posledních vánočních večerů v Trojické mám ve svém archivu. Tehdy se společnost rozdělila na pracovní skupiny - filmové štáby - a každá z nich měla ztvárnit a natočit v obraze i ve zvuku, s improvizovaným synchronem přidělenou anekdotu. Už se nerozhodlo, která dopadla nejlépe, zda scéna u holiče, v úřadě pro vynálezy, v ordinaci u psychiatra, nebo vypointovaná fronta na ryby s nahluchlou bábou v podání paní Vlasaté. I to patří ke vzpomínání na ČKK.

Samozřejmě přede mnou defiluje celá řada dalších tváří - od předsedů protagonistů až po řadové a věrné členy - těch, kteří už nejsou mezi živými i těch, kteří jsou ještě aktivní, třeba i filmařsky.

Naposledy jsem se s mnohými setkal v květnu 1999, kdy pro mne tehdejší výbor ČKK uspořádal autorský večer, to už v prostorách Domu armády v Dejvicích. Tam se náš "triumvirát" také setkal naposled a jsem vděčen organizátorům za pořízený záznam. Rád se k němu vracím.

To už jsem také prezentoval některé své výtvořky na "novém médiu", i když jsem původně prohlašoval, že na video nikdy točit nebudu. A jsem v tom zase až po uši. Jen lituji, že jsem trochu zaostal v počítačovém věku.

Semínko, které vzklíčilo v ČKK i na VHS či digitálu, rozsévám dál.